

Antoni Forrellad, vist per l'assistent social d'una de les seves empreses

per Anna Magrinyà

Vaig començar a tractar el senyor Forrellad l'any 1962, que de conèixer-lo ja el coneixia; la gent de Sabadell ens coneixem de tota la vida. Va ser en una reunió organitzada per Càritas Sabadell, en la qual es proposava trobar una persona que es fes càrrec de la classificació d'un fons de medicaments que tenia aquella Entitat.

Després va venir la proposta d'anar a treballar a Unidad Hermética, S.A. com a Assistent Social. A Sabadell, la primera empresa que va contractar els serveis d'una Assistent Social va ésser la C.E.S. (Construcciones Eléctricas Sabadell), tant per a aquesta empresa com per a d'altres més petites de les quals eren propietaris el senyor Forrellad i el senyor Salvador; però, al 1963, quan Unidad Hermética ja va tenir 100 treballadors i es preveia que havia de créixer més i l'Assistent Social no podia agombolar-ho tot, el senyor Forrellad va creure que era el moment de contractar-ne una altra. És en aquest moment quan de debò entro en contacte amb ell.

La tasca de les Assistents Socials a les Empreses (a Sabadell n'hi treballàvem 10) era un servei adreçat als treballadors, però depenia del capital, la qual cosa, per a alguns sectors, significava una contradicció (eren els anys en què alguns treballadors començaven a prendre consciència contra el Capitalisme i la Dictadura). Per a la majoria d'A.S. resultava una postura molt incòmoda. Per la meua part haig de dir que, amb una dependència directa del senyor Forrellad com a Gerent i també potser pel

meu tarannà obert, la meua tasca a Unidad Hermética resultava un xic més fàcil. Sempre que sorgia alguna contradicció amb el senyor Forrellad, que evidentment n'hi havia, tenia la llibertat d'exposar-la-hi i sempre era escoltada. Quan el seu punt de vista i el meu no coincidien, llavors tots dos intentàvem fer-nos comprendre i, si no ho aconseguíem, sense enfadar-nos, ell deia: "Bé, deixem-ho en taules".

Quan jo presentava un problema, ja sabia que havia de portar preparada una solució, perquè la seva pregunta sempre era la mateixa: -"I vostè, què faria?". Després d'escoltar, ell sempre anava més lluny; davant d'un problema particular, intentava buscar una solució general i el menys paternalista possible. Pensem que era una època en què mancava de tot i eren les grans empreses les que intentaven solucionar els problemes socials dels seus treballadors. Construïen cases, esglésies, escoles, guarderies, espais cultural-recreatius, etc.

El senyor Forrellad va tenir sempre molt clar que l'únic lligam de l'obrer amb l'empresa havia de ser el seu Contracte de Treball i que el deure de l'empresari havia de consistir a pagar un sou suficient als treballadors, perquè ells poguessin organitzar la seva vida al marge de l'empresa.

No obstant i això, repeteixo, eren temps molt difícils. Els treballadors d'U.H., la majoria immigrants acabats d'arribar a Sabadell, no tenien cap possibilitat de trobar habitatge. Vivien rellogats, en "estades" o a casa de parents, amuntegats sense cap condició

higiènica; això al senyor Forrellad el preocupava molt. Per tant, la solució més idònia, segons el seu pensament, va ésser donar-los tot el suport moral i material perquè fossin ells, constituïts en Cooperativa, que poguessin construir-se les seves cases.

Així es creà la "Cooperativa de Viviendas Montcau" que construí un grup de 69 habitatges, un garatge i una guarderia infantil, als carrers Garrigués, Rioja i Rif, de Ca n'Oriac.

També va contribuir en altres tipus d'ajuda, però tenint molt clar que s'havia de fer de forma subsidiària i per poc temps: classes d'alfabetització i actes cultural-recreatius, per exemple.

Les característiques que definien més la seva personalitat, des del meu punt de vista, i que jo remarcaria, eren:

- Quan concedia una entrevista donava la sensació de no tenir mai pressa.
- Sempre escoltava.
- Dels problemes particulars sempre intentava treure'n solucions col·lectives.
- Mai no donava solucions apressades; després d'escoltar, sempre es feia presentar diferents propostes.
- Es posava sempre al meu nivell; jo em sentia còmoda i era capaç de tractar amb ell qualsevol tema, sense cap inhibició; sabia que del seu tracte en sortiria enriquida.

Aquest és el record que d'ell servaré sempre: el d'un home bo, d'una gran capacitat de treball i que, a més, aquesta capacitat la sabia transmetre als qui l'envoltaven, vet aquí la seva eficàcia. Era un gran mestre.

